

Едвамъ вече ся тайхъ;
 Додѣ свърши се търпяхъ...
 Порой сълзи си огрихъ,
 Сетнѣ азъ ся приближихъ....

— „ о! Ти ли си? — “

— „ е! Живъ ли си? — “

Толкосъ само изрѣкохме,
 Прегърнати ся наидохме. . . .
 Отъ рѣцѣ ся уловихме,
 Послѣ кат' ся расплетохме,
 Разговоръ си ми почнахме “ “

-- Едни мысли ми имахме.

.

Що имаше да говоремъ?
 Като братя ми ся любимъ.
 Страшна клѣтва изпълнихме,
 На думи си устояхме:
 Богъ ся смили зближи ни,
 Млади сърдца утѣши ни.

.

— „ Тая книжка познавашъ ли? “

Показахъ му извѣстна,
 Моя книжка чюдесна.

— „ Да ся срѣцнимъ, вярваше ли? “

Това едвамъ изрѣкохме,
 И на чяса полѣтохме, —
 Заплакахме и двама,
 Оплакахме честѣтъ си, —
 За любовта голяма. —
 Да пролѣмъ кръвѣтъ си. . . .
 За мила ми свобода,